

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 14 grudnia 2017 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Klaudia Stelmaszczyk
Członkowie:	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Mariusz Jerzy Golecki
	<i>Członek GKO:</i>	Sławomir Franek (spr.)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Roberta Wydry,**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2017 r. odwołania Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie na niekorzyść (...), zam. (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt: RKO-522/4/17, którym (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...), uniewinniono od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 18 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na zaniechaniu w toku inwentaryzacji na dzień 31 grudnia 2015 r. przeprowadzenia, w terminie do dnia 15 stycznia 2016 r. inwentaryzacji części majątku jednostki w zakresie obejmującym należności Gminy (...) w łącznej kwocie 9.214,26 zł wynikające z not księgowych nr K-MZ-3210-85/15 i nr K-MZ-3210-86/15 z dnia 22 października 2015 r. dokumentujących obciążenia Urzędu Gminy (...) z tytułu rozliczeń dotacji za październik 2015 r. dla placówek niepublicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne na terenie Gminy (...), w związku z uczęszczaniem do tych placówek dzieci mieszkających na terenie Gminy (...),

co było niezgodne z art. 26 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. 2013 r. poz. 330 z późn.zm.),

oraz kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1311 z późn. zm.), uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

UZASADNIENIE

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie [dalej RKO lub Komisja] orzeczeniem z dnia 31 marca 2017 r. (RKO-522/4/17) uniewinniła Pana (...) pełniącego funkcję Wójta Gminy (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych o kreślonego w art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz.U. 2017 r. poz. 1311 z późn. zm.) [dalej uondfp], którego „Obwiniony miał się dopuścić poprzez zaniechanie w toku inwentaryzacji na dzień 31 grudnia 2015 r. przeprowadzenia, w terminie do dnia 15 stycznia 2016 r. inwentaryzacji części majątku jednostki w zakresie obejmującym należności Gminy (...) w łącznej kwocie 9.214,26 zł wynikające z not księgowych nr K-MZ-3210-85/15 i nr K-MZ-3210-86/15 z dnia 22 października 2015 r. dokumentujących obciążenia Urzędu Gminy (...) z tytułu rozliczeń dotacji za październik 2015 r. dla placówek niepublicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne na terenie Gminy (...), w związku z uczęszczaniem do tych placówek dzieci mieszkających na terenie Gminy (...)”.

RKO w wyniku rozpatrzenia sprawy, opierając się na zgromadzonych materiałach oraz wyjaśnieniach złożonych przez Obwinionego na piśmie, a także ustnie w trakcie rozprawy ustaliła następujący stan prawny i faktyczny sprawy.

Pan (...) pełnił funkcję Wójta Gminy (...) i z tytułu pełnionej funkcji Wójta Gminy (...) działał w imieniu Gminy stosownie do przepisu art. 26 ust. 1 oraz art. 31 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1875). Znajduje się zatem w kręgu podmiotów podlegających odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 uońdftp. RKO stwierdziła także, że zgodnie z art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 28 września 1994 r. o rachunkowości ([Dz.U. z 2017 r. poz. 2342](#)) [dalej uor] odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków w zakresie rachunkowości określonych ustawą, w tym z tytułu nadzoru, ponosi kierownik jednostki, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej, również w przypadku, gdy określone obowiązki w zakresie rachunkowości – z wyłączeniem odpowiedzialności za przeprowadzenie inwentaryzacji w formie spisu z natury – zostaną powierzone innej osobie za jej zgodą.

Zaniechanie przeprowadzenia lub rozliczenia inwentaryzacji albo przeprowadzenie lub rozliczenie inwentaryzacji w sposób niezgodny z przepisami ustawy o rachunkowości jest naruszeniem dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 18 pkt 1 uońdftp. Materialno-prawną podstawę tej odpowiedzialności stanowią przepisy art. 26 i 27 uor, określające częstotliwość i metody przeprowadzania inwentaryzacji oraz obowiązek udokumentowania jej przeprowadzenia i wyników, powiązania wyników inwentaryzacji z zapisami ksiąg rachunkowych oraz wyjaśnienie i rozliczenie różnic inwentaryzacyjnych.

We wniosku o ukaranie z 11 stycznia 2017 r. (sygn. akt: RDFP-510/88-a/16) Z-ca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych zarzucił Obwinionemu, że w toku inwentaryzacji na dzień 31 grudnia 2015 r. dopuścił do zaniechania przeprowadzenia inwentaryzacji części majątku jednostki w zakresie obejmującym należności Gminy (...) w kwocie 9.214,26 zł, wynikających z dwóch not księgowych z dnia 22 października 2015 r. Noty te zostały wystawione jako obciążenie Urzędu Gminy (...) z tytułu rozliczeń dotacji za październik 2015 r. dla placówek niepublicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne na terenie Gminy (...), w związku z uczęszczaniem do tych placówek dzieci mieszkających na terenie Gminy (...). Zdaniem Rzecznika zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 pkt 1 uor, inwentaryzacja tych należności winna być przeprowadzona drogą pisemnego uzgodnienia salda z kontrahentem na dzień 31 grudnia 2015 r., a czynności inwentaryzacyjne należało zakończyć do 15-go dnia następnego roku obrotowego, tj. do 15 stycznia 2016 r.

Obwiniony (...), w wyjaśnieniach pisemnych, jak i ustnie w trakcie rozprawy podniósł pojawiające się wątpliwości i rozbieżności (również w trakcie kontroli RIO, której wyniki były podstawą sformułowania wniosku o ukaranie przez Z-cę Rzecznika) oraz brak jednoznacznego stanowiska, co do charakteru powyższych należności, a w konsekwencji co do właściwego sposobu ich ewidencjonowania i inwentaryzowania. Stwierdził jednak, że należności te zostały zaewidencjonowane jako niepodatkowe należności publicznoprawne (uwzględnione w bilansie za 2015 r.) i zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 2 uor, dokonano inwentaryzacji tych należności drogą weryfikacji sald w dniu 30 marca 2016 r. (o czym świadczy „Protokół weryfikacji sald” z dnia 30 marca 2016 r. podpisany w dniu 31 marca 2016 r.)

W ocenie RKO, co podniósł również w złożonym wniosku Z-ca Rzecznika, charakter przedmiotowych należności wyznacza ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2016 r. poz. 1943). Rozliczenie pomiędzy gminami dokonywane na podstawie art. 71b ust. 5a oraz art. 90 ust. 2c ww. ustawy z tytułu pokrywania kosztów dotacji w części dotyczącej uczniów nie będących mieszkańcami gminy dotującej, nie podlegają zaliczeniu do niepodatkowych należności publicznoprawnych, o których mowa w art. 60 ustawy o finansach publicznych, mają one bowiem charakter cywilnoprawny. Oznacza to, że dla należności z tych rozliczeń pozostających na koniec roku obrotowego nie jest właściwa inwentaryzacja drogą weryfikacji sald przewidziana w art. 26 ust. 1 pkt 3 uor, lecz inwentaryzacja drogą pisemnego uzgodnienia salda z kontrahentem zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 2 uor. Jak opisano wyżej w Gminie (...) przedmiotowe należności w sposób nieprawidłowy zostały zaewidencjonowane jako należności publicznoprawne i zinwentaryzowane drogą weryfikacji sald.

RKO na podstawie zebranego materiału dowodowego stwierdziła, że „na miarę ewidencji księgowej, inwentaryzacja przedmiotowych należności w Gminie (...) została przeprowadzona prawidłowo. Nieprawidłowo zaewidencjonowane – jako należności publicznoprawne – należności Gminy tytułem rozliczenia dotacji z Gminą (...), zostały bowiem zinwentaryzowane w przewidziany dla tego rodzaju należności sposób tj. drogą weryfikacji sald”. Zdaniem RKO wadliwy sposób ewidencji nie może rzutować na sposób inwentaryzacji określony we wniosku o ukaranie. W związku z powyższym, RKO rozstrzygając wątpliwości co do sposobu ewidencjonowania i inwentaryzowania spornych należności na korzyść Obwinionego – na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 uondfp –

postanowiła uniewinnić Pana (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, uznając że w zarzucanym czynie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W złożonym 12 maja 2017 r. na niekorzyść Obwinionego odwołaniu Z-ca Rzecznika stwierdził, że nie można zgodzić się z takim stanowiskiem Komisji. Jego zdaniem RKO uznając, iż zastosowany sposób przeprowadzenia inwentaryzacji drogą weryfikacji sald był odpowiedni w istniejącym stanie nieprawidłowego zaewidencjonowania należności Gminy z tytułu rozliczenia dotacji z Gminą (...), jako należności publicznoprawnych, nie zwróciła uwagi na akcentowany we wniosku o ukaranie czas dokonania tych czynności, mający zasadnicze znaczenie dla rozpatrzenia zarzutu postawionego przez Zastępcę Rzecznika. Przeprowadzenie czynności inwentaryzacyjnych wyżej określonych składników majątku po upływie terminu ustalonego w art. 26 ust. 3 pkt 1 uor, nie może być uznane za wywiązanie się z obowiązku przeprowadzenia inwentaryzacji zgodnie z ustawą. Z-ca Rzecznika podkreślił, że obowiązek zakończenia inwentaryzacji rocznej w terminie do 15 dnia następnego roku po upływie roku obrotowego dotyczy wszystkich wskazanych w ustawie aktywów, w tym należności (bez względu na ich charakter cywilnoprawny czy publicznoprawny), a niewywiązanie się z tego obowiązku w sposób i w terminie wymaganych w ustawie dla określonych składników mienia - w tym przypadku należności - uchybia przepisom art. 26 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 pkt 1 uor i nosi znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 18 pkt 1 uondfp.

W związku z tym Z-ca Rzecznika zarzucił w odwołaniu nieprawidłowe ustalenie przez RKO stanu faktycznego poprzez uznanie, iż czynności inwentaryzacyjne dokonane po upływie ustawowego terminu określonego przepisem art. 26 ust. 3 pkt 1 uor, stanowią wywiązanie się z obowiązku inwentaryzacji zgodnie z przepisami tej ustawy. Rzecznik wniósł jednocześnie o uchylenie w całości orzeczenia RKO i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych [dalej GKO] po zbadaniu sprawy uznała, że zaskarżone orzeczenie RKO nie może być utrzymane w obiegu prawnym i postanowiła je uchylić oraz przekazać sprawę do ponownego rozpoznania z przyczyn opisanych poniżej.

GKO w pierwszej kolejności dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie zarzucanego czynu i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 uondfp nakazuje by

rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny czynu będących przedmiotem niniejszego postępowania, GKO postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie zarzucanego czynu nie są względniejsze dla Obwinionego.

GKO odnosząc się do zgłoszonych przez Rzecznika w odwołaniu zastrzeżeń, podziela pogląd, że RKO wydając orzeczenie o uniewinnieniu Obwinionego nie zwróciła uwagi na akcentowany we wniosku o ukaranie czas dokonania inwentaryzacji. RKO, wydając orzeczenie, powinna odnieść się do faktu, że jeszcze 24 marca 2016 r. w wyjaśnieniach do kontroli RIO w przedmiotowej sprawie Skarbnik Gminy stwierdziła m. in., że: „Zestawienie obrotów i sald kont bilansowych organu jak i jednostki, sporządzone na dzień 31.12.2015 r. nie wykazało należności z tego tytułu, wobec czego nie było podstaw do przeprowadzenia inwentaryzacji”, natomiast w załączeniu do wyjaśnień złożonych Rzecznikowi po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, Obwiniony przedstawił dokument pt. „Protokół weryfikacji sald” datowany na 30 marca 2016 r. RKO w żaden sposób nie wyjaśniła przyczyn nieujawnienia tego dokumentu w toku kontroli przeprowadzonej przez RIO w Krakowie, której wyniki stały się podstawą do wniesienia zawiadomienia o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych w zakresie nieobjęcia inwentaryzacją należności z tytułu rozliczenia dotacji za październik 2015 r. w związku z uczęszczaniem dzieci, mieszkających na terenie Gminy (...), do placówek niepublicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne na terenie Gminy (...).

GKO podkreśla ponadto, że RKO uznając, iż „na miarę ewidencji księgowej, inwentaryzacja przedmiotowych należności Gminie (...) została przeprowadzona prawidłowo”, nie odniosła się do zarzutów zawartych we wniosku o ukaranie złożonym przez Z-cę Rzecznika o uchybienia przepisom dotyczącym terminowi przeprowadzenia inwentaryzacji wynikającym z art. 26 ust. 3 pkt 1 uor. RKO uznając, że do inwentaryzacji przedmiotowych należności zastosowano niewłaściwą metodę przeprowadzenia inwentaryzacji, tj. weryfikację, zamiast potwierdzenia sald, pominęła więc zupełnie kwestię terminowości przeprowadzenia inwentaryzacji. Warto przy tym zwrócić uwagę, że wszelkie odstępstwa od „warunków inwentaryzowania wynikających z ustawy o rachunkowości, a więc zarówno niepodjęcie inwentaryzacji, jak i niepełne jej przeprowadzenie, czy też przeprowadzenie jej w taki sposób, że nie zostanie odzwierciedlony stan rzeczywisty wszystkich składników majątkowych danej

jednostki, musi skutkować odpowiedzialnością sprawcy” (orzeczenie GKO z 6 października 2003 r., DF/GKO/Odw.-29/45-46/2003). Dotyczy to także kwestii uchybienia terminowi przeprowadzenia inwentaryzacji gdyż „brak przeprowadzenia inwentaryzacji w terminach i w sposób określony w przepisach ustawy o rachunkowości, nawet w odniesieniu do wycinkowych składników aktywów i pasywów jednostki sektora finansów publicznych wyczerpuje znamiona czynu naruszającego dyscyplinę finansów publicznych” (orzeczenie GKO z dnia 23 stycznia 2014 r., BDF1/4900/84/89/13/RWPD-87018).

Stąd też GKO zgadza się ze stanowiskiem wyrażonym przez Rzecznika w trakcie rozprawy, że uzasadnienie orzeczenia RKO w przedmiotowej sprawie narusza wymogi wynikające z art. 137 ust 2 uodnfp. Uzasadnienie orzeczenia powinno bowiem zawierać „wskazanie faktów i okoliczności, które skład orzekający uwzględnił wydając rozstrzygnięcie o przypisaniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych albo uniewinnieniu, albo umorzeniu postępowania (pkt 1), wskazanie faktów, które skład orzekający uznał za udowodnione lub nieudowodnione, wskazanie, na jakich w tym względzie oparł się dowodach, oraz wyjaśnienie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, o ile takie były przedstawione (pkt 2), a także wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia (pkt 3)” (orzeczenie GKO z 27 czerwca 2016 r., BDF1.4800.20.2016).

Celem uzasadnienia orzeczeń komisji orzekających jest wyjaśnienie stronom podstawy prawnej rozstrzygnięcia, odniesienie się do ich argumentacji, podnoszonej w trakcie rozprawy, wskazanie dowodów, na których komisja się oparła w rozstrzygnięciu poszczególnych kwestii i wskazanie dlaczego nie uwzględniła dowodów przeciwnych. W szczególności wymaga to odniesienia w uzasadnieniu do każdego dowodu złożonego przez strony w postępowaniu (por. orzeczenie GKO z 23 listopada 2009 r., [BDF1/4900/70/71/09/2393](#)). Uzasadnienie powinno więc wskazywać logiczny tok myślenia, który doprowadził komisję pierwszej instancji do wydania takiego, a nie innego rozstrzygnięcia. Pozwala to „ustalić jaki był tok rozumowania komisji orzekającej i co doprowadziło ją do takich, a nie innych wniosków, których istotę oddaje sentencja orzeczenia” (por. orzeczenie GKO z 27 czerwca 2016 r., BDF1.4800.20.2016). GKO zwraca w związku z powyższym uwagę na niespójność logiczną twierdzenia RKO, że „na miarę ewidencji księgowej, inwentaryzacja przedmiotowych należności Gminie (...) została przeprowadzona prawidłowo”. Z jednej bowiem strony z materiału dowodowego wynika, że wskazanych należności nie wykazano w ewidencji w 2015 r. (załączniki nr 15 i 16 do

protokołu kontroli), z drugiej strony, w uzasadnieniu orzeczenia RKO, wskazano, że ze względu na ich charakter cywilnoprawny powinno się je ewidencjonować metodą potwierdzenia salda (a więc na podstawie art. 26 ust. 3 pkt 1 uor przeprowadzić inwentaryzację w terminie do 15 stycznia 2016 r.), z trzeciej zaś ostatecznie uznano, że tę inwentaryzację, na miarę ewidencji, przeprowadzono prawidłowo.

Oprócz nie odniesienia się przez RKO do terminu przeprowadzenia inwentaryzacji GKO zwraca uwagę, że w niedostateczny sposób RKO zbadała okoliczności, w których przyjęto w jednostce rozwiązania prowadzące do zakwalifikowania przedmiotowych należności do należności publicznoprawnych, co skutkowało brakiem przyjęcia jako metody ich inwentaryzacji, metody potwierdzenia sald. W treści uzasadnienia do orzeczenia RKO wskazała, że miała wątpliwości co do sposobu ewidencjonowania i inwentaryzowania wskazanych należności, i dlatego rozstrzygnęła te wątpliwości na korzyść Obwinionego wydając orzeczenie o Jego niewinnieniu. GKO dostrzega w tym podejściu pewną sprzeczność. Z treści uzasadnienia nie wynika wprost, na czym te wątpliwości polegały, choć jednocześnie RKO uznała, że należności te nie miały charakteru publicznoprawnego i właściwą dla nich była metoda inwentaryzacji drogą potwierdzenia sald.

Zdaniem GKO w uzasadnieniu rozstrzygnięcia RKO powinna poświęcić więcej uwagi analizie stanu faktycznego sprawy w szczególności podstaw uznania przez Gminę omawianych należności jako należności publicznoprawnych. Powyższe odnosi się w szczególności do pogłębionej analizy podstaw klasyfikowania wskazanych należności w paragrafie 231 klasyfikacji budżetowej, tj. „Dotacje celowe przekazane gminie na zadania bieżące realizowane na podstawie porozumień (umów) między jednostkami samorządu terytorialnego”. RKO powinna w uzasadnieniu wskazać, jakie przesłanki o tym decydują. W szczególności należało odpowiedzieć na pytanie, czy przypisanie wskazanych należności do paragrafu 231 klasyfikacji budżetowej „może być w świetle treści pisma Ministerstwa Finansów (nr ST.4763.1.2015) podstawą do uznania tych należności za publicznoprawne, gdy pomiędzy zainteresowanymi gminami nie doszło do podpisania porozumienia o rozliczeniach w związku z uczęszczaniem dzieci, mieszkających na terenie Gminy (...), do placówek niepublicznych prowadzonych w Gminie (...) przez osoby prawne i fizyczne (zob. art. 46 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2017 r. 1453)). Jednocześnie RKO powinna wskazać, czy stosowane w Gminie (...) rozwiązanie w zakresie klasyfikacji budżetowej oraz ewidencji księgowej przedmiotowych

należności było jedynym możliwym, i czy zastosowanie innego rozwiązania pozwoliłoby uniknąć wskazanych podczas kontroli nieprawidłowości w zakresie inwentaryzacji.

Dopiero odniesienie się przez RKO do wskazanych powyżej przez GKO okoliczności może prowadzić do wykazania winy Obwinionego (lub jej braku) oraz stopnia zawinienia w zakresie czynu określonego w art. 18 pkt 1 uodfp. Nie można w takiej sytuacji, gdy nie zbadano wszystkich okoliczności wskazanego czynu, zgodzić się z wnioskiem złożonym podczas rozprawy przez obrońcę Obwinionego o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia ze względu na brak przesłanek społecznej szkodliwości czynu.

Główna Komisja Orzekająca zauważa, iż treść art. 28 uodfp wskazuje na możliwość niedochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w sytuacji znikomej szkodliwości naruszenia dla finansów publicznych, jednak przy ocenie sposobu i okoliczności naruszenia dyscypliny finansów publicznych należy brać pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych towarzyszących temu naruszeniu.

Należy jednocześnie podkreślić, że rolą GKO jest nie tylko merytoryczna, ale też formalna, kontrola przygotowywanych w pierwszej instancji orzeczeń, co sprzyja zapewnieniu ładu finansów publicznych. Niedostateczne uzasadnienie orzeczenia w zakresie wskazanym przez GKO wzbudza bowiem wątpliwości, czy RKO rozważyła wszystkie okoliczności sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęte rozstrzygnięcie. Taka sytuacja jest niedopuszczalna ze względu na zachowanie społecznego poczucia sprawiedliwości i zaufania obywateli do prawa i pracy organów orzekających (por. orzeczenie GKO z 24 marca 2014 r., BDF1/4900/22/24-25/14/RWPD-15745).

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.